

Nadškofova homilija v stolnici na velikonočno vigilijo 2016

»Ne bojte se! Kaj iščete živega med mrtvimi! Ni ga tukaj, vstal je kakor je napovedal!«. To je sporočilo angela ženam, ki se zarana odpravijo h Jezusovemu grobu. Žene se niso mogle sprijazniti, da je vse končano. Učence je prevzel strah in se zaprli v dvorano zadnje večerje. V teh ženah ni uganil plamen vere in ljubezni do Jezusa. V njih ni strahu, je ljubezen, zato se podajo h grobu. Kot znamenje te ljubezni nosijo s seboj dišave. Mariji Magdaleni je bil še vedno živ spomin na tisti večer, ko je v hiši farizeja Simona, prinesla posodo dišečega olja ter je Jezusu s solzami močila njegove noge in jih mazilila z oljem. Sedaj želi Marija Magdalena maziliti telo svojega Učitelja. To je jezik ljubezni in sočutja, tega se je naučila ob Jezusu.

Nocoj smo tudi mi del teh žena, ki želijo slediti Jezusu na vseh njegovih poteh. Prišli smo, da bi mu bili blizu, da bi mu s svojo molitvijo pokazali, da nam on pomeni vse. Naša ljubezen ni tolikšna, kot je bila ljubezen Marije Magdalene. Beseda ljubezen je danes tako izpraznjena, ker smo ji vzeli dimenzijo sočutja in karitativnosti. Sočutje in karitativnost ni nekaj, kar bi bilo za človeka samo po sebi umevno, zato se nocoj pustimo voditi tem ženam, ki tečejo k Jezusovemu grobu.

Velika noč se začne pri praznem grobu. Kamen od groba je odvaljen. Jezus ni ostal v temnem in hladnem grobu, kjer ni nobenega upanja več. Ravno zato novica o praznem grobu nastopi, kot potres, ki odmeva po vsem svetu. Grob ni mogel zaustaviti Božjega Sina. On je umrl, da bi nas lahko vse popeljal iz groba smrti v življenje. Jezus celo v grobu ne miruje. Šel je pred pekel, da bi osvobodil vse, ki spijo v grobovih. To nadaljuje tudi danes, ko prihaja v tiste pozabljene kraje o katerih nihče ne poroča, v kraje kjer so žene in možje sužnji slabega, ali trpijo zaradi vojn, nasilja, krivičnosti, lakote, kjer trpijo zaradi neozdravljivih bolezni.

Ta večer, to noč, želi Gospod tudi nas utrditi v veri, da Jezus je premagal smrt in živi. S tem nas hoče potrditi v ljubezni in usmiljenju. Smrt ni več zadnja beseda v našem življenju. Grobovi niso več zaprti za večnost. Svet ne vodi to, kar je slabo. S praznim grobom se začne pisati nov list zgodovine, kjer ima svoje mesto ljubezen, pravičnost, prizadevanje za mir in spravo, ...

Žene, potem, ko jim angel oznani novico tečejo k učencem, da jim sporočijo, da je življenje premagalo smrt, da je ljubezen močnejša od sovraštva.

Dragi bratje in sestre, tudi mi smo nocoj povabljeni, da to veselo novico poneseemo v naše življenje, v naše družine, v naše mesto Maribor. Kako? Tako, da širimo ljubezen, korak za korakom. Ljubezen je tista, ki najbolj nagovori, ljubezen je tista, ki spreminja življenje posameznikov in celotno človeško zgodovino.

Zanimivo je, da vstali Gospod prihaja ženam naproti takrat, ko te tečejo k učencem z veselimi velikonočnim sporočilom. Kadar smo tudi mi na poti k drugim, ko želimo nekemu pomagati, še posebej osamljenim, trpečim, takrat Vstali Gospod prihaja naproti tudi nam.

Velika noč ni le obhajanje nekega dogodka izpred davnih let; velika noč je srečanje z Vstalim v našem vsakdanjem življenju, če je to življenje prepojeno z ljubeznijo in sočutjem.

Jezus je premagal smrt in živi. Prihaja nam naproti, da nam prinese novo upanje tja, kjer po človeško gledano ni nobenega upanja več!

Obhajati veliko noč pomeni vključiti se v ta tok pričevalcev in današnjemu človeku prinesiti veselje velikonočnega jutra. To veselje se rodi, ko začutim, da Vstali prihaja tudi meni naproti, kot je prišel k svojim učencem.

Vsem vam, ki ste nocoj zbrani tukaj v stolnici; z mislijo sem povezan tudi z vsemi bolnimi in trpečimi, ki se ne morejo udeležiti našega skupnega praznovanja; vsem voščim blagoslovljene in doživete velikonočne praznike!

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit